

вече понасят хората от буржоазните среди: силно боде, — нито със сол, нито със захар може да се гълта. Не се харесва нито на търговци, нито на властници. С набраздено чело го попреглаждат понякога карьеристите и продажните интелегенти. Затова пък с толкова по-голямо увлечение го четат младежите и работниците, цялата оная маса от бедни и средни граждани и селяни, която през последните шест-седем години е отровена от безполезни жертви и страдания.

В целия този шум на буржоазните вестници, списания и книги за цивилизацията, той вижда хитър декор, който има за цел да заблуди лековерните. Със стихотворението си "Безсмислието на прогреса" той ловко отхвърля този декор, за да блесне пред очите на всички истината. Какво от туй, че са измислени всички тия телефони, грамофони, патефони и пр., когато човек ден и нощ мисли за хляба?

През есента на 1919 година започва да излиза хумористичното списание Червен смях, като орган на комунистическата партия. За пръв път се появява в България социалистическо хумористично списание. Предпоследната му страница е литературна. Та и, въобще, това първото литературно — художествено списание на партията. Неговите инициатори и първи редактори — Хр. Ясенов и Кр. Кюлявков — нямат пред себе си никакъв пример за такова едно списание, поради което първите броеве на списанието все още не са това, което би следвало да бъдат. Те носят още отпечатъка на старите буржоазни списания. Партията няма още своите писатели и поети. Двамата редактори изпълняват списанието с най-различни псевдоними; те пишат и стиховете, и прозата, и карикатурите, и вицовете. Няма на кого да се опрат.

Единственият сътрудник, който бе поканен за активно сътрудничество още преди излизането на списанието, това беше Смирненски. И той веднага се отзова на тая покана със своето стихотворение "Везните на морала", напечатано още в първия брой на "Червен смях".

Тука Смирненски изведнаж почувствува, че е попаднал на своето място. Станал вече член на партията, той също отказва да сътрудничи в каквото и да било друго буржоазно списание. Като с магическа пръчка е вдигната некаква тежка завеса. Пред него е открит светъл и широк път, по който Смирненски тръгва с решителни, твърди крачки.